

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **V. T.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. 069560/2015/KUSK-DOP/BOU,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. 069560/2015/KUSK-DOP/BOU, a rozhodnutí Městského úřadu Č. ze dne 2. 4. 2015, č. j. MUCE 18876/2015 OP/Mach, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 9. 2. 2017 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. 069560/2015/KUSK-DOP/BOU (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Č., odboru přestupků, ze dne 2. 4. 2015, č. j. MUCE 18876/2015 OP/Mach (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobci dle § 60 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pořádková

pokuta ve výši 1 500 Kč za to, že se bez závažných důvodů nedostavil k podání vysvětlení, a bezdůvodně jej tak odmítl správnímu orgánu podat.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a současně nezákonný, resp. v rozporu se zákazem dvojího přičítání, jelikož jsou žalovanému kladeny prvoinstančním rozhodnutím za vinu obě skutkové podstaty uvedené v § 60 odst. 2 zákona o přestupcích, tedy že se bez závažných důvodů nedostavil ke správnímu orgánu k podání vysvětlení a zároveň bezdůvodně odmítl vysvětlení podat.
3. Dle žalobce je vyměřená pořádková pokuta nezákonná, jelikož odůvodnění výměry pokuty je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, když správní orgán I. stupně toliko uvedl, že při vyměřování pořádkové pokuty přihlédl k výši sankce, která může být za přestupek uložena. Takto by podle něj totiž mohla být odůvodněna jakákoliv výměra pořádkové pokuty v mezích sankčního rozmezí konkrétního přestupku.
4. Žalobce dále namítal, že je nepřípustné uložit pořádkovou pokutu za nedostavení se k podání vysvětlení osobě, která je podezřelá ze spáchání přestupku, který měl být předmětem podání vysvětlení, přičemž svůj názor opřel o rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, Marttinen proti Finsku, stížnost č. 19235/03. Již v odvolacím řízení pak na podporu své argumentace uvedl nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že citovaný nálezy Ústavního soudu nelze použít, neboť dopadá na jiný případ, konkrétně užití pozemní komunikace k jinému účelu bez povolení silničního správního orgánu. Dle žalobce je však tato úvaha žalovaného zcestná, když odlišnost předmětu řízení o přestupku nemá zjevně žádný vliv na závěry Ústavního soudu ohledně nemožnosti sankcionovat pořádkovou pokutou osobu podezřelou z jeho spáchání, pokud se přes výzvu nedostaví k podání vysvětlení. Žalobce je tedy toho názoru, že se žalovaný s námitkou žalobce nevypořádal, a napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Současně považuje pořádkovou pokutu za uloženou v rozporu s právními předpisy, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu.
5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Uvedl, že žalovaný v podaném odvolání proti napadenému rozhodnutí namítl pouze své ústavní právo na odepření výpovědi formou nedostavení se k podání vysvětlení, čímž definoval rozsah přezkoumání rozhodnutí v odvolacím řízení. Žalovaný setrval na svém názoru, že závěry výše citovaného nálezu Ústavního soudu nelze aplikovat na daný případ. Ústavní soud řešil situaci, kdy bylo nesporné, že o přestupek nejde, čímž nebyl dán důvod k předvolání k podání vysvětlení a tím méně pak k sankcionování pořádkovou pokutou. Dle žalovaného odmítnout podání vysvětlení ze strany žalobce bylo možné písemně nebo ústně do protokolu, přičemž nedostavení se na předvolání není výslovným a jednoznačným projevem vůle. Žalovaný je přesvědčen, že bylo žalobcovou povinností se dostavit k podání vysvětlení, případně svou neúčast řádně omluvit. Tento svůj názor opřel o několik rozhodnutí Ústavního soudu. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobcem zmíněné rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva není na daný případ přiléhavé, když se zde stěžovatel na první jednání v exekučním řízení dostavil, informace však odmítl podat, na druhé jednání se sice nedostavil, nicméně písemně vysvětlil důvody své absence. Žalovaný pak zastává názor, že není přípustné, aby jednotlivec předběžně hodnotil zákonnost postupu veřejných činitelů a na základě toho se rozhodl, zda pokyn uposlechne či nikoli, má však právo na následnou opravu následků excesu při výkonu veřejné moci. Žalovaný závěrem uvedl, že se nemohl v napadeném rozhodnutí vypořádat s námitkou ohledně výše

uložené pořádkové pokuty, jelikož tato námitka nebyla v odvolání uplatněna. Žalovaný však považuje pořádkovou pokutu uloženou při spodní hranici sazby za přiměřenou zejména s ohledem na výši sankce za prověřovaný přestupek.

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žaloby a z důvodů v ní uvedených [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“, § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], přičemž při rozhodování vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 22. 1. 2015 Městská policie H. podala u Městského úřadu Č. oznámení o podezření z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dne 19. 1. 2015 ve městě H. dopustil řidič vozidla Š. O., barvy š. m., r. z. X, tím, že nerespektoval dopravní značení zákaz vjezdu všech motorových vozidel. Příslušníci městské policie v oznámení přestupku ze dne 19. 1. 2015 uvedli generálie podezřelého řidiče, kterým je právě žalobce, zároveň zaznamenali číslo občanského a řidičského průkazu a rodné číslo řidiče. Řidič s přestupkem nesouhlasil a žádal jeho projednání ve správním řízení.
9. Výzvou doručenou žalobci dne 27. 2. 2015 byl žalobce předvolán k podání vysvětlení na den 30. 3. 2015 v 9:30 hodin na pracoviště Městského úřadu Č.. Výzvou doručenou žalobci dne 2. 4. 2015 byl žalobce opakovaně předvolán k podání vysvětlení na den 11. 5. 2015 v 9:30 hodin na pracoviště Městského úřadu Č..
10. Rozhodnutím Městského úřadu Č. ze dne 2. 4. 2015, č. j. MUCE 18876/2015 OP/Mach, byla žalobci uložena pořádková pokuta ve výši 1 500 Kč, neboť se bez závažných důvodů dne 30. 3. 2015 v 9:30 hodin nedostavil ke správnímu orgánu na výzvu k podání vysvětlení, čímž bezdůvodně odmítl podat správnímu orgánu v uvedené věci vysvětlení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě (s výjimkou chybějící argumentace proti výši sankce). Odvolání bylo rozhodnutím žalovaného, které bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 9. 12. 2016, zamítnuto. V odůvodnění žalovaný uvedl, že z přestupkového zákona plyne, že každý je povinen podat správnímu orgánu nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku. Pořádková pokuta byla žalobci uložena za porušení této povinnosti, protože se bez závažných důvodů dne 30. 3. 2015 nedostavil na výzvu k podání vysvětlení, čímž bezdůvodně odmítl podat Městskému úřadu Č. vysvětlení ve věci přestupku. Žalobce byl předvolán proto, že se na místě samém ve věci odmítl vyjádřit. Žalobcem zmiňovaný nálezk Ústavního soudu pak podle žalovaného nelze analogicky použít, protože řeší případ zvláštního užití pozemní komunikace bez povolení silničního správního úřadu.
11. Dne 31. 8. 2015 se zmocněnec žalobce, M. J., dostavil k Městskému úřadu Č. k podání vysvětlení. Zmocněnec uvedl, že žalobce nedopatřením vjel do zákazu vjezdu a policisté mu chtěli dát blokovou pokutu ve výši 500 Kč, s čímž nesouhlasil. Žalobce však změnil

názor a chtěl celou záležitost vyřešit na místě u správního orgánu. Správní orgán dospěl k závěru, že lze považovat za dostatečné projednání přestupku uložením pokuty v blokovém řízení, a žalobci uložil v souladu s § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu pokutu v blokovém řízení ve výši 100 Kč, s čímž žalobce prostřednictvím svého zmocněnce souhlasil.

12. Z povahy věci se krajský soud zabýval nejprve otázkou namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalobce v odvolacím řízení, a rovněž námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nesrozumitelnost výroku a pro nedostatek důvodů ohledně vyměření pořádkové pokuty, vzhledem k tomu, že v tomto směru napadené rozhodnutí prvostupňové nijak neměnilo ani nedoplňovalo. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí přitom lze podrobit soudními přezkumu v intencích žalobních bodů.
13. K otázce nepřezkoumatelnosti v důsledku nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo z něj nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, rozhodnutí, z nějž nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*
14. Soud je toho názoru, že výrok prvostupňového rozhodnutí netrpí takovými vadami, které by toto rozhodnutí činily nepřezkoumatelným z důvodu vnitřní rozpornosti. Výrok není vnitřně rozporný, přičemž je patrné, co je výrok a co odůvodnění, je zcela zřetelné, jak správní orgán I. stupně rozhodl, je seznatelné koho rozhodnutí zavazuje. Není vyloučeno, že se osoba bez závažného důvodu nedostaví ke správnímu orgánu k podání vysvětlení a zároveň bezdůvodně odmítne podat správnímu orgánu vysvětlení (např. v textu nezdůvodněné omluvy). Nedošlo-li dle účastníka řízení k takové skutečnosti, je namístě, aby se bránil námitkou nesprávných skutkových zjištění, nicméně za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí považovat nelze.
15. Žalobci lze však zčásti přisvědčit, pokud tvrdil, že odůvodnění vyměření výše pořádkové pokuty je nedostatečné. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl ustanovení § 60 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož pořádkovou pokutu ukládal. Podle daného ustanovení lze uložit pořádkovou pokutu až do výše 5 000 Kč. V odůvodnění pak správní orgán I. stupně uvedl, že při ukládání pořádkové pokuty zohlednil výši pokuty, která mohla být za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uložena, tj. rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč. Meze pořádkové pokuty (až 5 000 Kč) tak sice byly respektovány, ale v odůvodnění nebylo jakýmkoliv způsobem ani implicitně naznačeno, jaké úvahy vedly správní orgán I. stupně k uložení pořádkové pokuty právě ve výši 1 500 Kč, a nikoliv např. 2 000 Kč či 2 500 Kč. Tato dílčí vada odůvodnění se nicméně práv žalobce nemohla negativně dotknout, neboť v mezích

odůvodnění daného odkazem na sankční rozpětí prověřovaného přestupku se jednalo o pokutu nejnížší možnou. Zda je volba rozpětí pro samotné přestupkové jednání adekvátní pro úvahy o výši uložené pořádkové pokuty, již není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí (ačkoliv o vhodnosti použitého kritéria lze mít pochyby, vzhledem k nedostatku odpovídajícího žalobního bodu se jí soud nemůže zabývat).

16. Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné ani pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, tedy že při rozhodování o podaném odvolání nepřihlédl k závěrům vyjádřeným v nálezů Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. Soud shledal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí námitkou žalobce vypořádal, když vyslovil názor, že stanovisko Ústavního soudu nelze využít, neboť se dané řízení týkalo zcela jiného případu. Do jaké míry je tento názor žalovaného správný, je otázkou věcné správnosti rozhodnutí žalovaného, nikoliv jeho přezkoumatelnosti.
17. Poté, co soud dospěl k závěru, že napadené i prvostupňové rozhodnutí je v dostatečné míře přezkoumatelné, přistoupil k posouzení klíčového žalobního bodu namítajícího, že je nepřípustné uložit pořádkovou pokutu za nedostavení se k podání vysvětlení osobě, která je podezřelá ze spáchání přestupku.
18. Podle § 51 zákona o přestupcích, není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.
19. Podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích je každý povinen podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku; podání vysvětlení může být odepřeno, jestliže by takovým osobám nebo osobám jim blízkým (§ 68 odst. 4) hrozilo nebezpečí postihu za přestupek, popřípadě za trestný čin nebo by porušily státní nebo služební tajemství anebo zákonem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti. Podle odst. 2 téhož ustanovení tomu, kdo se bez závažných důvodů nedostaví na výzvu ke správnímu orgánu k podání vysvětlení podle odstavce 1, nebo tomu, kdo bezdůvodně podání vysvětlení odmítá, může správní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 5 000 Kč.
20. Podle § 137 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění do 28. 7. 2016 (dále jen „správní řád“) k prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení. Správní orgán dále opatřuje vysvětlení potřebná k určení předpokládaného rozsahu podkladů pro rozhodnutí, stanoví-li tak zvláštní zákon. Vysvětlení může požadovat jen tehdy, nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným úředním postupem. Při opatřování vysvětlení se obdobně užijí ustanovení o předvolání (§ 59) a předvedení (§ 60). O odepření vysvětlení obdobně platí to, co pro odepření součinnosti při dokazování a zákaz výslechu.
21. Podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu správní orgán může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že se bez omluvy nedostaví na předvolání ke správnímu orgánu.
22. Podle § 2 odst. 2 správního řádu správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.
23. Podle § 6 odst. 2 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené

osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

24. V dané věci je důležité zodpovědět si otázku, zda správní orgán řádně předvolal žalobce k podání vysvětlení a zda mu mohla být za neuposlechnutí výzvy ze dne 26. 2. 2015 uložena pořádková pokuta. Požadovat podání vysvětlení může správní orgán pouze za situace, kdy je to pro další průběh řízení nezbytné a není-li možné rozhodné skutečnosti zjistit jiným úředním postupem (§ 137 odst. 1 správního řádu). Z oznámení o přestupku Městské policie H. je zcela jasně seznatelné, jakého protiprávního jednání se podezřelý měl dopustit, jaký přestupek je v daném protiprávním jednání spatřován, kde k protiprávnímu jednání došlo a za užití jakého vozidla. Totožnost podezřelého pak byla ověřena dle občanského i řidičského průkazu, přičemž jím byl právě žalobce. Není tedy zřejmé, za jakým účelem byl žalobce k podání vysvětlení předvolán, přičemž ani v samotné výzvě není uvedeno, jaké okolnosti měly být při podání vysvětlení prověřovány. V dané situaci nic nebránilo správnímu orgánu I. stupně, aby zahájil řízení o přestupku, jakéhokoli dalšího vysvětlení již nebylo třeba a správní orgán I. stupně neměl oprávnění jej požadovat.
25. Lze shrnout, že výzva ze dne 26. 2. 2015 k podání vysvětlení byla nezákonná, když prvostupňový orgán jednal mimo rámec své pravomoci a v rozporu se zásadou vyjádřenou v § 6 odst. 2 správního řádu, tedy že má správní orgán postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a aby dotčené osoby co možná nejméně zatěžoval.
26. Není možné vynucovat splnění nezákonné výzvy za užití pořádkové pokuty. Takto uložená pořádková pokuta je nutně rovněž nezákonná. Nadto nedošlo k naplnění podmínky dané ustanovením § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, dle něhož lze uložit pořádkovou pokutu pouze za předpokladu, že osoba nedostavením se bez náležité omluvy na předvolání závažně ztíží postup správního orgánu. Jak již bylo výše uvedeno, nebylo podání vysvětlení v dané věci zapotřebí, nemohlo tak dojít ke ztížení postupu správního orgánu, natož pak k závažnému.
27. Obdobnou otázku již v minulosti řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 12. 2017, č. j. 9 As 277/2016-45, a s názory v něm obsaženými se soud plně ztotožňuje: „*Institut podání vysvětlení slouží pouze k objasnění skutečností, bez kterých nemá správní orgán dostatek informací k zahájení správního řízení. Pouze za tímto účelem je možné jej aplikovat. Jak již kasační soud uvedl v citovaném rozsudku sp. zn. 6 As 46/2015, § 60 odst. 1 zákona o přestupcích i § 137 odst. 1 spr. ř. používá slovní spojení ‚nezbytné vysvětlení‘. V § 137 odst. 1 spr. ř. je navíc uvedeno, že ‚vysvětlení může požadovat jen tehdy, nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným úředním postupem‘ a v § 62 odst. 1 písm. a) spr. ř. je podmínka k uložení pořádkové pokuty taková, že osoba ‚závažně ztěžuje‘ postup správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 8 As 16/2012 – 52, č. 2890/2013 Sb. NSS). Ze všech těchto ustanovení plyne, že správní orgán může přistoupit k užití institutu podání vysvětlení pouze v případě, kdy jej nezbytně potřebuje a zároveň si rozhodné skutečnosti nemůže zjistit jiným postupem, který by nezatěžoval dotčené osoby. V případě, kdy správní orgán takto nepostupoval, vykonával svá formální oprávnění ultra vires, tedy mimo svoji pravomoc.*“ Nejvyšší správní soud v témže rozhodnutí uvedl: „*Pokud je samotné předvolání k podání vysvětlení nezákonné, je dle výše uvedeného i pořádková pokuta vydaná k jeho*

vynucení nutně nezákonná. Neuposlechnutí nezákonně vydané výzvy nemůže „závažně ztěžovat postup správního orgánu“, jak vyžaduje § 62 odst. 1 písm. a) spr. ř.“

28. Soud je pak toho názoru, že obecné závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, které přesahují konkrétně řešený případ, zejména pak závěry týkající se způsobu výkonu veřejné moci a zákazu sebeobviňování, lze užít i zde. Dle Ústavního soudu: „*V podmínkách materiálního státu nemůže být výkon veřejné moci bezobsažný ani bezúčelný; jinými slovy, z ústavního hlediska nelze aprobovat a tolerovat výkon veřejné moci, která je prostým uplatněním formálně předvídaného oprávnění orgánu veřejné moci bez toho, že by byl výsledovatelný zákonem předvídaný a racionální účel, k němuž konkrétní výkon svěřené pravomoci směřuje.*“ Dále pak: „*vyplývá-li z dosud již zjištěných skutečností závěr, že předvolaný je pravděpodobným pachatelem přestupku, je vynucování jeho přítomnosti za účelem poskytnutí výpovědi, a to pomocí sankcí, problematické z důvodů porušení jeho práva garantovaného mu čl. 6 odst. 1 Úmluvy.*“
29. Jelikož soud dospěl k závěru, že pořádková pokuta neměla být žalobci uložena, již se pro nadbytečnost nezabýval námitkou žalobce, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nezákonný pro rozpor se zákazem dvojího přičítání.
30. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil ze stejných důvodů i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jelikož žalovaný je vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a jedině, co by tedy za dané situace mohl učinit, je zrušení prvoinstančního rozhodnutí.
31. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, která se skládá z částky 3 000 Kč odpovídající soudnímu poplatku, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč poskytnuté zástupcem Mgr. Jaroslavem Topolem [převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a z náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto byly náklady řízení zvýšeny o částku 1 428 Kč odpovídající náhradě za tuto daň ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu